

Kardinál Jules Mazarin

14. července roku 1602 ---9. března 1661

Dětství a léta dospívání Julese Mazarina

Jules Mazarin (vlastním jménem Giulio Raimondo Mazzarini) se narodil 14. července roku 1602 ve městě Pescina, která se nacházela v Neapolském království – byl tudíž původem Ital, nikoliv Francouz. Jeho otec (Pietro Mazzarini) byl původem ze Sicílie a zastával důležitý post majordoma rodu Colonnů, který sídlil v Římě. Rod Collonů sehrál velmi důležitou roli v Mazzarinově životě, protože díky finanční pomoci tohoto šlechtického rodu získal mladý Giulio výchovu a potřebné vzdělání pro jeho další politickou kariéru. Působil na jezuitské koleji v Římě, posléze se věnoval studiu práv na římské univerzitě La Sapienzia a nakonec také na španělské univerzitě Alcalá de Henares (nachází se asi 30 km severovýchodně od Madridu).

Roku 1632 vstoupil po úspěšném absolvování studia a zisku doktorátu do papežských služeb a působil v Avignonu jako papežův zástupce – zde si mladého diplomata povšiml francouzský kardinál Richelieu – díky němu se stal mezi léty 1634-6 nunciem ve Francii. Mazzariniho obliba u kardinála dosáhla takové úrovně, že jej Richelieu jmenoval svým osobním sekretářem. Kromě církevní služby zastával také službu vojenskou – v hodnosti kapitána sloužil v severoitalském Monferratu.

Fronda

Označovalo se tak povstání šlechty a následná občanská válka, která zuřila ve Francii mezi léty 1648-1653. Samotný výraz „fronda“ označoval prak a bylo odvozováno z kamenů, které házeli odpůrci kardinála Mazarina do oken jeho sympatizantů. Cílem tohoto hnutí, které se později v důsledku nejednotného vedení rozpadlo do malých frakcí a tím bylo citelně oslabeno, bylo omezení stále větší snahy Mazarina získat moc ve státě na královu a tedy i svou stranu. Zloba nespokojenců se posléze obrátila i proti regentce Anně Rakouské a jejímu synovi Ludvíkovi XIV, který se měl stát králem. Hlavního cíle, a to omezení královské moci a především moci a vlivu prvního ministra Mazarina na regentku Annu Rakouskou, nebylo dosaženo v plné míře.

Kardinál Mazarin pokračoval v politice svého předchůdce kardinála Richelieu a tou byla snaha o omezení moci a ambicí španělských a hlavně také rakouských Habsburků v zahraničních kolonizovaných oblastech a neméně důležitým bodem bylo i centralizování královské moci doma, ve Francii. Do povstání se zapojily i tak významné osobnosti, jakými byli strýc Ludvíka XIV. Gaston Orleánský, nebo Ludvík II. Bourbon-Condé a jeho syn Armand Bourbon Condé, princ z Conti. Eskalaci napětí zmírnil dobrovolný odchod Mazarinův do zahraničí, který ukonejšil rozohněný pařížský parlament i obyčejné obyvatelstvo. Jenže i v zahraničí tahal kardinál za mocenské nitky a posílal regentce Anně zašifrované dopisy s radami, jak odolávat povstalcům v této těžké době. Anna Rakouská se dostala pod tlak povstalců a ti se jí snažili přinutit k odvolání osob sympatizujících s Mazarinem z královské rady – ta to však odmítla a byla uvězněna i se svým synem Ludvíkem XIV v královském paláci.

Výsledek povstání a následné občanské války

Přes 5 let trvající občanská válka byla ukončena aktem korunovace Ludvíka XIV. francouzským králem, jež proběhla dne 7. června 1754. Frustrovaní odpůrci kardinála Mazarina museli sledovat, jak se kardinál opět ujímá otěží vlády a svých dřívějších funkcí, které předtím zastával. Všichni odbojní protivníci se však nehodlali smířit se svou porážkou a pokračovali v odporu až do roku 1660, kdy zemřel jeden z jejich ideových vůdců a strýc Ludvíka XIV. **Gaston Orleánský**. Tento se snažil zbavit moci Annu Rakouskou a sám se chtěl stát regentem malého Ludvíka XIV. Úmrtí Gastona Orleánského lze označit za definitivní konec rezistence vůči královské vládě.

Velkorysý **Ludvík XIV.** udělil některým účastníkům povstání milost a tito byli přinuceni přísahat věrnost královskému majestátu i samotnému kardinálovi Mazarinovi. Mezi nimi byl například již zmiňovaný princ de Condé. Ovšem i přes svou velkorysost vůči poraženým vzbouřencům Ludvík XIV. na obtíže spojené se strachem ze vzbouřenců nikdy nezapomněl a celý život se snažil o oslabování šlechtické moci a upevňování moci své.

Politická kariéra Julese Mazarina

Rok 1634 – Mazarin se stává papežským nunciem v Paříži na dobu 2 let

Vrcholy jeho politické kariéry přišly na počátku 40. let 17. století.

Rok 1640 – vstoupil do služeb kardinála Richelieu

Rok 1641 - ačkoliv nikdy nebyl vysvěcen na kněze, ba ani neobdržel vyšší svěcení, tak byl tohoto roku **jmenován kardinálem**. Jeho neutuchající ambice mu dopomohly ke stále většímu podílu na státní moci.

Rok 1642 - Vrcholem jeho politické kariéry bylo nepochybně **jmenování prvním ministrem Francie a hlavou královské rady** po zemřelém kardinálu Richelieu.

Rok 1652 – J. Mazarin se stává po dobu 6 let biskupem ve francouzském městě **Mety**

Rok 1659 – tohoto roku se stává vévodou z Nevers a Rethelu

Závěr Mazarinova života

Ani v závěru života se Jules Mazarin nevzdal svých ambiciózních plánů. Se Španělskem vedl roku 1660 ve městě Saint Jean-de-Luz tajná jednání, ve kterých se Španěly projednával možnost jeho zvolení za papeže. Jako mocnému muži mu pouze tato meta doposud unikala. Tato možnost byla však značně nepravděpodobná, protože kardinál Mazarin nebyl nikdy jako laik vysvěcen a to mu znemožňovalo stát se hlavou celé církve. Již v této době se značně zhoršoval jeho zdravotní stav. V závěru života se obával, že by jeho majetek mohl král Ludvík XIV. zkonfiskovat, a proto na radu svého sekretáře a budoucího ministra financí **Jean-Baptista Colberta** nabídl svůj majetek králi, který jej odmítl. S ulehčením přijal Mazarin panovníkovo odmítnutí a odkázal majetek svým neterším. Dne **9. března 1661** vydechl svého času nejmocnější muž Francie naposledy.